

Enigmas

Rafa Janeiro

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

JANEIRO, RAFA (2013 [2008]). “Enigmas”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 732 (14 de agosto), 1-8. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*.
<<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/2599>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

SERBOAL, MANUEL (2008). “Enigmas”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 732 (14 de agosto), 1-8.

* Edición dispoñíbel desde o 24 de abril de 2013 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

14 AGOSTO DO 2008 - NÚMERO 732

rdl

REVISTA
DAS
LETRAS

Rafa Janeiro

Rafa Janeiro (Compostela, 1969) somerxeuse xa hai anos nunha radical experiencia: integrar nun mesmo plano as distintas formas de expresión artística. Esa forza levouno a fundir as máis diversas disciplinas, se ben a raíz da aventura –a que se axitou desde o principio do seu espírito nómade– tivo lugar na escrita, cunha poesía de sinuosa evocación sincrética. A partir de aí, a súa obra converteuse nun

Rafa Janeiro

Enigmas

mapa inclasificable de latitudes, desde a performance á plástica, se ben o ámbito no que desenvolveu a súa vertente máis envolvente é a música. Tamén a máis dilatada na súa diversidade de propostas. O seu último elo é a investigación da imaxe en movemento a través do vídeo e de formas abstractas que el reelabora como se se tratase de samplers. A poesía, desde o seu punto de vista, é “a posta en xogo dun valor humano no terreo do artístico” e os poemas visuais que agora aparecen nos monográficos de verán de *Revista das Letras* representa a confirmación deste principio ético, redimensión da palabra nun contexto espacial intensamente biolóxico. Os seus catro poemas, segundo el mesmo recoñece, “son catro inmersións na lama”.

o cárcere das palabras
espello onde os fillos de Narciso
contemplan compracentemente
o seu rostro
érguese monumento inútil
da propia cegueira
adorado por aqueles que habitan
as súas celas

de nada serve tentar ao demo, procurar
o reverso das cousas, mudar a perspectiva
se no centro mesmo do inferno a chama
destinada a prender humedece
na auga morna do esquecemento
e se non hai un final?
e se partimos dun punto
equidistante a todo extremo?
imaxinabel? e se o tempo?
e se nós, os outros?

saber xogar non está
recoñece o soño só o
à porta mostra a luz
primeiro paso

Andabamos todos á procura de algo naquela noite. Semellaba que estabamos alí, sen máis, sen razón aparente, perdidos no estraño vagar do tempo; extraviados na memoria do intento. E, porén, estabamos na procura de algo. Algúns durmían, sen máis. Outros, espertos, crían que seguindo a luzada do astro arribaban ao porto secreto do misterio. Os nenos, que non eran máis ca xogos enxendrados na fugacidade do instante lúcido que alguén tiña gozado, fluían en luz de cores, e algúns ao seu abeiro semellaban vivir de novo. En realidade todos estabamos vivos e devecendo atopar aquilo que non sabiamos. Alguén encetou o canto e as mans comezaron a formar figuras que descendían do corpo mesmo do caos. Figuras ataviadas co rostro inequívoco do silencio, por baixo da música, instituindo un sublime ruído que enchía todo oco imprescindíbel. E a cada plenitude outro novo silencio, un eco, unha dádiva de sangue e mais espuma, un amor interpretado na clave da danza eterna; desde a visión imperfecta do erro, desde a convicción do explorador irredento. Non cumpría ollar cara a outro lugar porque o sentido se atopaba de xeito preciso ante os ollos, flutuando no mesmo punto que a nosa consciencia trazaba permanentemente. Figuras, dicía, dicíamos, que apenas alimentaban un principio escaso mais teimosamente activo, vestidas do xesto espido de cada palabra nesa voz deletreando melodías, solitaria e emparellada ocultamente con aquel silencio cristalino, auténtico, primixenio e prolegómeno do grande estoupido que sempre estaba por chegar. Unha rozadela aguda no momento da carne e, aínda que sabiamos do perigo do avistamento, da zozobra que unha certeza impuña, seguimos adiante e en realidade non sabiamos. Detivémonos por un tempo nunha praia. O traballo continuo na obra comunitaria absorbíanos en corpo e mente. Erguimos casoupas de madeira esteadas sobre paus que, ou ben o mar achegaba, ou ben a selva que axexaba mostraba nas súas liñas fronteirizas; as liñas que daban forma á enseada. Cada mañá un grupo saía a cazar.

Coordinación: A.R. López e M. Dopico. Deseño: Signum.